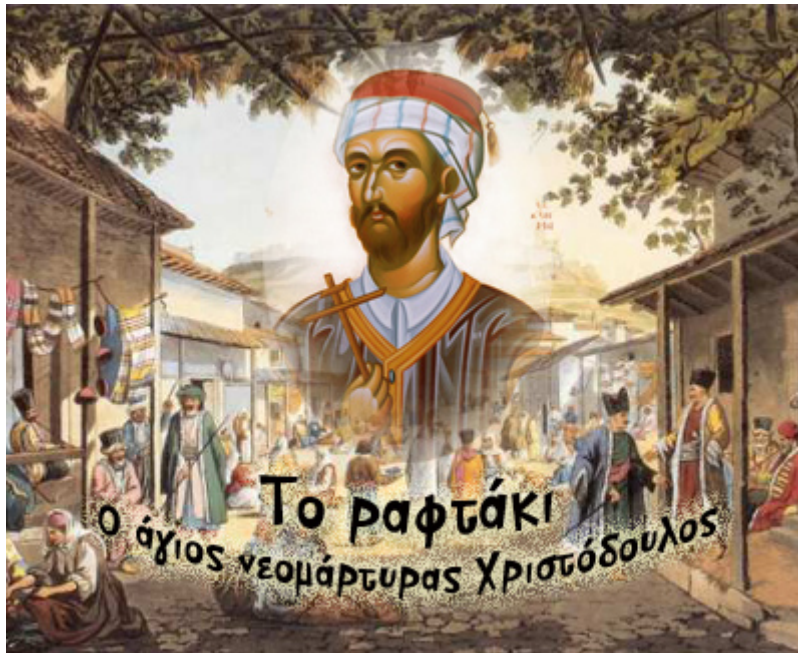

Το ραφτάκι, ο άγιος νεομάρτυρας Χριστόδουλος

/ [Πεμπτουσία· Ορθοδοξία-Πολιτισμός-Επιστήμες](#)

απ' άκρη σ' άκρη στην Ελλάδα.
τους άπιστους. Με φόβο πάν στις
τους Αγαρηνούς. Μα στα χωριά,

γεννήθηκε μες στη σκλαβιά ένα Ελληνόπουλο. Το βάφτισαν Χριστόδουλο κι ήταν καμάρι των γονιών του. Δούλος αληθινός του Χριστού, που δεν το χώρεσε ο τόπος που γεννήθηκε. Πώς να ζήσει μες στη μικρή κοινωνία του χωριού, που παραφύλαγε μέρα νύχτα ο κίνδυνος απ' το μαχαίρι του Τούρκου; Πώς να ζήσει η λεύτερη ψυχή του παιδιού;

Έφευγαν χωριανοί για τη μεγάλη πόλη.

– Μάνα, να πάω μαζί τους;

– Σύρε, αγόρι μου, κι η Παναγιά μαζί σου!

Με την ευχή της μάνας έφτασε το παιδί στη Σαλονίκη.

Σ' ένα ραφτάδικο μπήκε παραγιός. Καλός ο μάστορης. Τεχνίτης απ' τους πρώτους. Και χριστιανός. Κοντά του μάθαινε την τέχνη το παιδί κι αν τύχαινε κάνα ταξίδι τ' αφεντικού, έπαιρνε μαζί και το παιδόπουλο, να βλέπει, να μαθαίνει.

Στη Χίο μια φορά τον πήρε ο μάστορης μαζί του. Έτρεχε κείνος στις παραγγελιές του και το παλικαρόπουλο πήρε τα σοκάκια της πόλης. Εδώ κι εκεί, χαζεύοντας στα μαγαζάκια, έψαχνε κάτι να βρει, ν' αγοράσει για ενθύμιο με το μικρό του χαρτζιλίκι. Κι εκεί πια που έλεγες πως θα 'φευγε μ' άδεια τα χέρια, γιατί τίποτα απ' τιςπραμάτιες δεν το συγκινούσε, να, πέφτει το μάτι του σ' ένα ξύλινο σταυρό. «Αυτό! Αυτό θα πάρω!» σκέφτηκε. «κι εγώ είμαι ζωγράφιστος. Στη Σαλονίκη έχει να ζωγραφίσουνε».

Με τον σταυρό στον κόρφο

γύρισε στην πόλη το παιδί κι έδωσε και του τον ζωγραφίσαν. Στον Αϊ-Θανάση είχε έναν φίλο καντηλανάφτη, τον πήγε ίσια εκεί και τον άφησε στην εκκλησία.

Σαν πέρασαν λίγες μέρες μαθεύτηκ' απ' τους Χριστιανούς ότι ένας γείτονας, Βούλγαρος στη γενιά, μα Χριστιανός κι εκείνος, θα άλλαζε, λέει, την πίστη του. Θ' αρνιότανε τον Χριστό, για να τουρκέψει. Μαύρισε η καρδιά του Χριστόδουλου, σαν

άκουσε τα κρυφομιλήματα των Χριστιανών. «Ακούς εκεί! Να αρνηθεί την αλήθεια για το ψέμα! Μωρέ, δεν είχαν μέσα τους καρδιά οι άνθρωποι;» Κι από κείνη τη στιγμή του μπαίνει ο λογισμός: «Τουρκεύει αυτός; Κι εγώ θα μαρτυρήσω για τον Χριστό μου!».

Ποιος να το πίστευε εκεί πέρα στην Κασσάνδρα, ποιος να το φανταζότανε στη Βάλτα! Πού να το βάλει ο νους της μάνας! Πού σκέψη για τέτοιο πράμα, τ' άλλα παιδικά του!

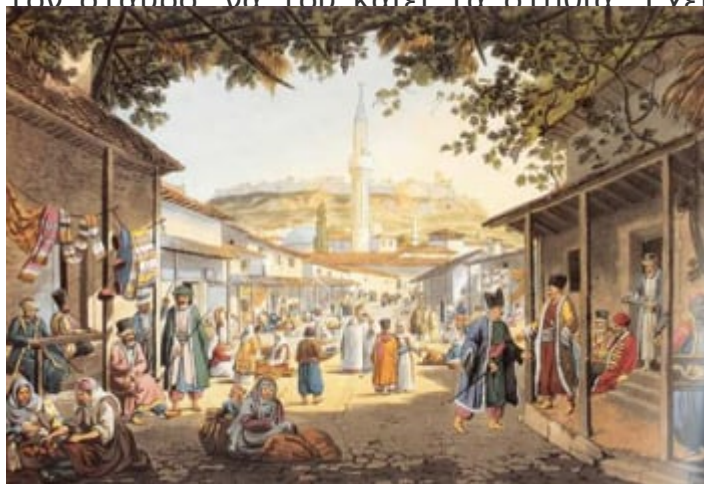

Θεσσαλονίκη

Ένα πρωί – 26 Ιουλίου ήτανε – πιάνει μολύβι

και χαρτί, χώνεται σε μια γωνιά του μαγαζιού και σκέφτεται και γράφει. Και πάλι σταματάει να σκεφτεί και ξαναγράφει. Ψάχνει στη μνήμη του να θυμηθεί ό,τι κακό έχει πει κι έχει κάνει ίσαμε τώρα στη ζωή του. Κι όταν τελειώσει με τις αμαρτίες του, με το χαρτί στο χέρι τραβάει για τον Αϊ-Θανάση. Ζητάει τον σταυρό του. Γυρεύει τον γέροντα πνευματικό. Κι εκεί, στο μισοσκοτάδο της εκκλησιάς, αφήνει, μουσκεμένος απ' τα δάκρυα, στα πόδια του Σταυρού, τις αμαρτίες του. Παίρνει ευχή! Παίρνει φτερά στα πόδια, φτερά και στην καρδιά.

Στο ραφτάδικο θυμήθηκ' ο Χριστόδουλος κι άλλες, ξεχασμένες του αμαρτίες. Κινάει αξημέρωτα την άλλη μέρα, ανήμερα τ' Αγίου Παντελεήμονα και τραβάει στην εκκλησία. Λέει στον φίλο του πως θέλει κι άλλα να πει του πνευματικού. Και σαν λαφρώνει εντελώς η καρδιά του, πιάνει ν' ανάψει τα καντήλια. Σε λίγο, δυο τρεις, δέκα, δεκαπέντε σκιές πιάνουνε τις γωνιές και τα στασίδια. Κι ο Χριστόδουλος εκεί! Ανοίγει σαν νιόσκαφτο χωράφι την ψυχή του, να ποτιστεί απ' τη δροσιά της Θείας Χάρης. Όρθρος, Λειτουργία και ο Χριστόδουλος κοινωνάει. Έγινε ένα πια με τον Χριστό, ο δούλος του Κυρίου. Στην απόλυση τίποτα δεν τον σταματά. Ζητάει πάλι τον σταυρό του, τάχα για να φτιάξει έναν όμοιο για κάποιον φίλο του. Τον παίρνει και ξεκινά για το μαγαζάκι τους. Δουλεύει κι έχει στον κόρφο τον σταυρό να του καίει τα στήθια. Έχει μέσα του τον ίδιο τον Χριστό, να τον

«Νταμπ! ντάμπα νταμπ!» τα νταβούλια

των Αγαρηνών χτυπούν, να μαζευτούν οι άπιστοι, για να χαρούν που ο Χριστιανός, ο Βούλγαρος, τουρκεύει. Πετιέται ο Χριστόδουλος απ' το σκαμνί. Αφήνει ψαλίδια και βελόνια και κλωστές κι ίσα τραβά στον καφενέ, όπου ήτανε γιομάτος Τουρκαλάδες. Βγάζει από τον κόρφο του τον σταυρό και τον κρατά ψηλά με το δεξί. Ανοίγουν δρόμο ξαφνιασμένοι οι Τούρκοι. Έμεινε να χαζεύει κι ο αρνητής του Χριστού.

– Αδελφέ μου, μιλά γλυκά το παλικάρι, αδελφέ, τι έπαθες! Για κοίτα τον Χριστό που εσταυρώθηκε για σένα και για μένα! Αφήνεις την αλήθεια της πίστης μας, αφήνεις τη σωτηρία, για να δεχτείς την ψευτιά και τον θάνατο;

Βουβάθηκε ο Βούλγαρος. Και σαν τον επλησίασε ο Χριστόδουλος στα χείλη τον σταυρό για να τον ασπαστεί, γύρισ' εκείνος το κεφάλι απότομα, διαολισμένος. Μειμιάς το πλήθος των Αγαρηνών, που είχε λουφάξει αμίλητο, ορμάει λυσσασμένο στο παλικάρι. Τον έσπρωχναν, τον τραβοκοπούσαν, μα κείνος πάλευε να φτάσει πάλι κοντά στον προδότη της πίστης του, μήπως και του αλλάξει τη γνώμη κι έρθει στα συγκαλά του. Με βρισιές, κλοτσιές και ξεφωνητά τον σπρώχνουν έξω οι Τούρκοι κι εκεί πέφτει στα χέρια των Γενίτσαρων. Τον χτυπούνε με γροθιές, με ξύλα. Τον τρυπούν με μαχαίρια στον λαιμό, στην πλάτη, στο κεφάλι. Αίματα από παντού βάφουν τα ρούχα του, τα μέλη του, του δρόμου τα λιθάρια. Δεμένο σαν κακούργο τον φέρνουνε σηκωτό στον αγά κι από κει στον μουλά. Μόνο ο σταυρός δεν έχει πέσει από τα χέρια του. Απ' αυτόν κρατιέται ο μάρτυρας και στέκεται σαν άγγελος.

– Ποιος σ' έστειλε, μπρε παλαβέ, να

κάνεις τούτο το πατιρντί;

– Κανένας, αγά μου, απ' τους ανθρώπους που φαντάζεσαι. Μ' έστειλε ο ίδιος ο Χριστός!

– Άσ' τα, γιαβρούμ, αυτά! Έλα να τουρκεύεις, για να γλιτώσεις και να σε κάμω αρχοντόπουλο.

– Εσύ εμένα άκου, αγά μου! Μυαλωμένος άνθρωπος είσαι. Παράτα την ψεύτικη

θρησκεία σας κι έλα να γίνεις Χριστιανός, για να σωθείς!

Το τι έγινε τότε, κανένα μάτι ανθρώπινο δε θα 'θελε να το 'βλεπε. Πρόσταξε και το δέσανε το παλικάρι. Κι ύστερα πρόσταξε να το δείρουνε. Κι όσο το μανιασμένο πλήθος έδερνε και μάτωνε και κομματίαζε τον μάρτυρα κι όσο το αίμα του, ανάκατο με του Χριστού το αίμα, που είχε μεταλάβει, κυλούσε σε ρυάκια στα χώματα και τις πέτρες, τόσο οι γενίτσαροι απειλούσανε τον κριτή:

- Πες να τονε σκοτώσουμε! Βγάλε απόφαση για θάνατο! Να σκοτωθεί! Πες το! Αλλιώς θα σε κόψουμε κομμάτια τώρα δα!

- Θάνατος! είπε τότε εκείνος, για να γλιτώσει το τομάρι του και στου παλικαριού τον λαιμό περνάνε ευθύς χοντρό σκοινί, θηλιά φτιαγμένο.

Νύχτωσε και ξημέρωσ' η άλλη μέρα. Το σέρνουνε σαν το αρνί για σφάξιμο ως τον μουσελίμη. Εκεί, μ' όση πνοή του έμεινε ακόμα, μίλησε πάλι για την πίστη του Χριστού. Κι άλλο ξύλο για την ομολογία του. Διακόσιες τέσσερις, λένε, ξυλιές, ήτανε η απόφαση του μουσελίμη. Μα, λένε, πως οι ξυλιές ήταν ατέλειωτες, όσο τον σέρναν μεσ' από την αγορά. Μπροστά στα μαγαζιά των Χριστιανών είχανε μαζευτεί, γεμάτοι οργή και φόβο, οι φίλοι και γνωστοί του μάρτυρα.

«Πότε και πώς εγίνηκε αυτό;» ρωτούσανε ένας τον άλλο. Και του Χριστόδουλου ο μάστορης δεν πίστευε στα μάτια του: «Μπρε..., μπρε, μπρε τι γίνεται ο άνθρωπος;». Μάρτυρας ο παραγιός του! Πώς τον αλλάζει έτσι τον άνθρωπο του Χριστού η δύναμη!

- Συγχωρέστε με, αδελφοί, ψιθύριζε το παλικάρι. Συγχωρέστε με κι ο Θεός να σας συγχωρέσει.

Φτάσανε στην αυλή του Αἷ-Μηνά. Εκεί, στο

πλαγιαστό δοκάρι της μεσαίας πόρτας, κρέμασαν τον Χριστόδουλο, τον μάρτυρα. Το παλικάρι από τη Βάλτα της Χαλκιδικής άγιασε με το αίμα του τα χώματα της Σαλονίκης. Κι όταν τον θάψαν με τιμές οι Χριστιανοί, εκατοντάδες θαύματα γίναν από τ' άγιο λείψανό του. Ακόμα και τα κουρελάκια από τα ρούχα του γιατρεύανε αρρώστους από χρόνια.

Τα κουρελάκια όμως αυτά ήτανε διπλά ποτισμένα: από το άγιο αίμα του μάρτυρα και από του Κυρίου μας, Χριστού το Τίμιο Αίμα.

Σ.Γ.Α.

Ο άγιος νεομάρτυρας Χριστόδουλος από την Κασσάνδρα της Χαλκιδικής έδωσε τη ζωή του για τον Χριστό στις 28 Ιουλίου του 1777.

Άκουσε την αφήγηση της ιστορίας

%Raftaki_Xristodoulos%